

NICOLE BOYLE RØDTNES

DE SKJULTE DÆMONER

BOG 3 ✱ KONGELIGT BLOD

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

✱ ✱
Alvilda
✱

Dæmonerne har eksisteret siden tidernes morgen. Det samme har vi kongelige. I gamle dage ledte vi landene og bekæmpede dæmonerne. I dag er vi forvandlet til politiske pyntegenstande uden reel magt. Men vores opgave er stadig den samme: at stoppe dæmonerne. For de står bag al ondskab. De kan besætte folk og få dem til at gøre de mest forfærdelige ting. Vi er de eneste, der kan se dem. De eneste, der kan beskytte vores verden ...

Kapitel 1: Besat

(THOR FORTÆLLER)

Jeg stirrer på mit spejlbillede. Hele min krop er dækket af forbindinger. Jeg blev livsfarligt såret, da jeg var med Tira og Sølva ude at høste krystaller. Vi blev angrebet af dæmoner, og en af dem skar min line over, så jeg styrtede ned i kløften og blev spiddet af de mange krystaller.

Det gør stadig ondt, når jeg bevæger mig, men det er ikke det værste. Det værste er min aura. Jeg har kunnet se auraer, siden jeg kom i kontakt med dæmonblod og blev prins Alexanders dobbeltgænger. Min aura er gul. Gul er smertens farve. Men der er også noget andet i det gule. En grumset sort farve. Dæmonernes farve.

Jeg åbner munden for at kalde på hjælp, men der kommer ingen ord ud af den.

Jeg troede, vi blev enige om, at du ikke ville være besværlig, hører jeg dæmonens stemme sige inde i mit hoved.

Jeg går hen mod døren. Jeg må finde Leon eller Saxo, før det går galt. Men da jeg griber om håndtaget, stivner jeg. Jeg kan ikke bevæge mig. Står bare helt stille.

Hold op med at kæmpe imod. Jeg er stærkere end dig, siger dæmonen. Jeg forsøger at tvinge min krop frem, men det hjælper ikke. Det er dæmonen, der styrer den.

Hvordan kan du besætte mig? Jeg har tatoveringen, tænker jeg. Nordlands våbenskjold dækker hele min ryg. Tira sagde, at tatoveringen ville beskytte mig. At det var derfor, jeg skulle gå igennem det helvede, det var at få den lavet. Den skulle sikre, at jeg *aldrig* kunne blive besat af en dæmon.

Du havde tatoveringen, siger den. Den blev flået i stykker af krystallerne, da de gennemborede dig.

Det gibber i mig. Det er selvfølgelig sandt. Krystallerne gennemborede hele min krop. Også ryggen. Og tatoveringen.

Men så burde krystallerne have trukket dig ud, siger jeg.

Ja, siger dæmonen. Men tror du ikke, vi havde regnet det ud? Da du lå der og sprællede, besatte mine brødre dig. De ofrede sig og lod sig fange i de mange krystaller. De vidste, at det her var vores bedste chance i årevis. Og da alle krystallerne var fulde, overtog jeg din krop.

Din prinsesseveninde opdagede ikke de mange sorte krystaller, for de var alle dækket af blod. Et kort øjeblik frygtede jeg, at du ikke ville overleve, men heldigvis var du stærkere, end man skulle tro, og nu får vi alt det, vi altid har drømt om. Vi har en kongelig i vores magt!

Kapitel 2: Arios kongelige

[TIRA FORTÆLLER]

Arios flag vajer i vinden, da flyet lander. Det er to år siden, jeg var her sidst. Efter at mine forældre blev taget af dæmonerne, er vi så vidt muligt forblevet i Nordland. Det er for farligt at lade landet være ubeskyttet. Men denne gang har jeg intet valg. Arios vogter har bedt mig om at komme.

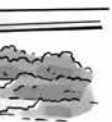
Jeg træder ud af det lille privatfly og ser med det samme problemet. Lufthavnsarbejdernes auraer er grumsede. Her er dæmoner. Mange dæmoner. Men de holder afstand, for foran mig går en mindre hær af vagter, der alle bærer våbenskjoldet. Så jeg burde være i sikkerhed. Og skulle der ske noget, har jeg flere dolke skjult i kjolen. Jeg er klar til at forsvare mig.

På landingsbanen er den røde løber rullet ud.

”Det er dejligt at se dig, prinsesse Tira,” siger dronning Sofia. Eller rettere hendes dobbeltgænger.

Arios kongefamilie blev myrdet for tyve år siden, og nu er der kun dobbeltgængerne tilbage. Hun kysser mig på begge kinder. Ved siden af hende står hendes søn, prins Francis. Han nøjes med at nikke til mig, og jeg nikker tilbage. Francis er søn af dobbeltgængerkongeparret, så han er heller ikke en ægte kongelig, men det ved han ikke selv.

”Kong Carl glæder sig også til at se dig,” siger dronning Sofia. ”Han undskylder meget, at han ikke kunne tage imod dig.”

”Det er okay,” siger jeg.

”Ja, det er vel også begrænset, hvor mange der behøver at troppe op, bare fordi der kommer en prinsesse forbi,” siger Francis og får dødsblikket af sin mor. Jeg ignorerer det. Jeg er her ikke for at tale med dobbeltgængerne, men med Xerel.

Jeg får øje på ham blandt de mange hoffolk. Han sender mig et lille nik. Det er ham, der er hjernen i Ario. Han kender sandheden om dæmonerne og er den eneste i hele kongehuset, der ikke bare er til pynt.

Sofia smiler.

”Vi holder fest i anledning af dit besøg. Desværre kun en lille en. Du kom jo med så kort varsel, så jeg kunne ikke nå at arrangere det helt store.”

”Det er helt fint.”

Da vi er ankommet til slottet og stiger ud af bilen, rækker Xerel mig diskret en seddel. *Mød mig i kælderen efter festen*, står der på den. Og jeg kan slet ikke vente. Han havde skrevet i sit brev, at Ario var i stor fare. Det er på tide at slippe prinsesseriet og gå på dæmonjagt!

